

Когато се влиза у Италия отъ тая страна тя не прѣдставя до толкосъ на окото единъ приятенъ видъ; съвсѣмъ напротивъ, слѣдъ като прѣмине човѣкъ великолѣпни планини, дохожда на полѣната чрѣзъ едно дълго пространство на една злочеста и безплодна земя; тѣй щото пѣтниците, които непознаватъ още нашия полуостровъ и които прѣминуваатъ отъ тамъ, подсмиватъ се съсъ високата идея, която сж имали за нея, и са раскаюватъ за увѣрванъето си у ония които имъ правяхъ за нея толкосъ великолѣпни описания.

Грозотата на тая земя помагаше да ме направи по натъженъ. Като гледахъ единъ познатъ климатъ, хора, които не бѣхъ никакъ като хората отъ Сѣверъ, като нечувахъ да излизатъ отъ сичкитѣ уста освѣнъ думи отъ языкътъ ни, нажеляваше ми се, нъ по единъ начинъ дѣто бѣхъ расположенъ по много да плачѣх, а не да се радувамъ. Колко пѣтя у колата покрихъ си съсъ рѣцѣ лицето, и, като се прѣструвахъ че спѣх, плачяхъ! Колко пѣтя, прѣзъ ноцъта, сѣ буденъ и запаленъ отъ треска, съсъ сичгата си душа благославяхъ горката Италия и благодаряхъ на Бога за туй дѣто ме завърнѣ! ту се наскърбяхъ за дѣто нѣмахъ извѣстия отъ домородството си, и бълнувахъ злочестни; ту си думяхъ, че слѣдъ малко ще трѣбува още да се отдѣлѣх, а може и за сѣкоги, отъ единъ приятель, който бѣше съсъ мене толкосъ страдалъ и ми бѣше далъ и толкосъ доказателства за едно братско приятелство!

Ахъ! като бѣхъ заровенъ толкосъ много години, чувствителността ми не бѣше нищо изгубила отъ дѣятелността си! Нъ какво! тя бѣше толкосъ слаба за удоволствието, толкосъ сидна за скърбъта!